

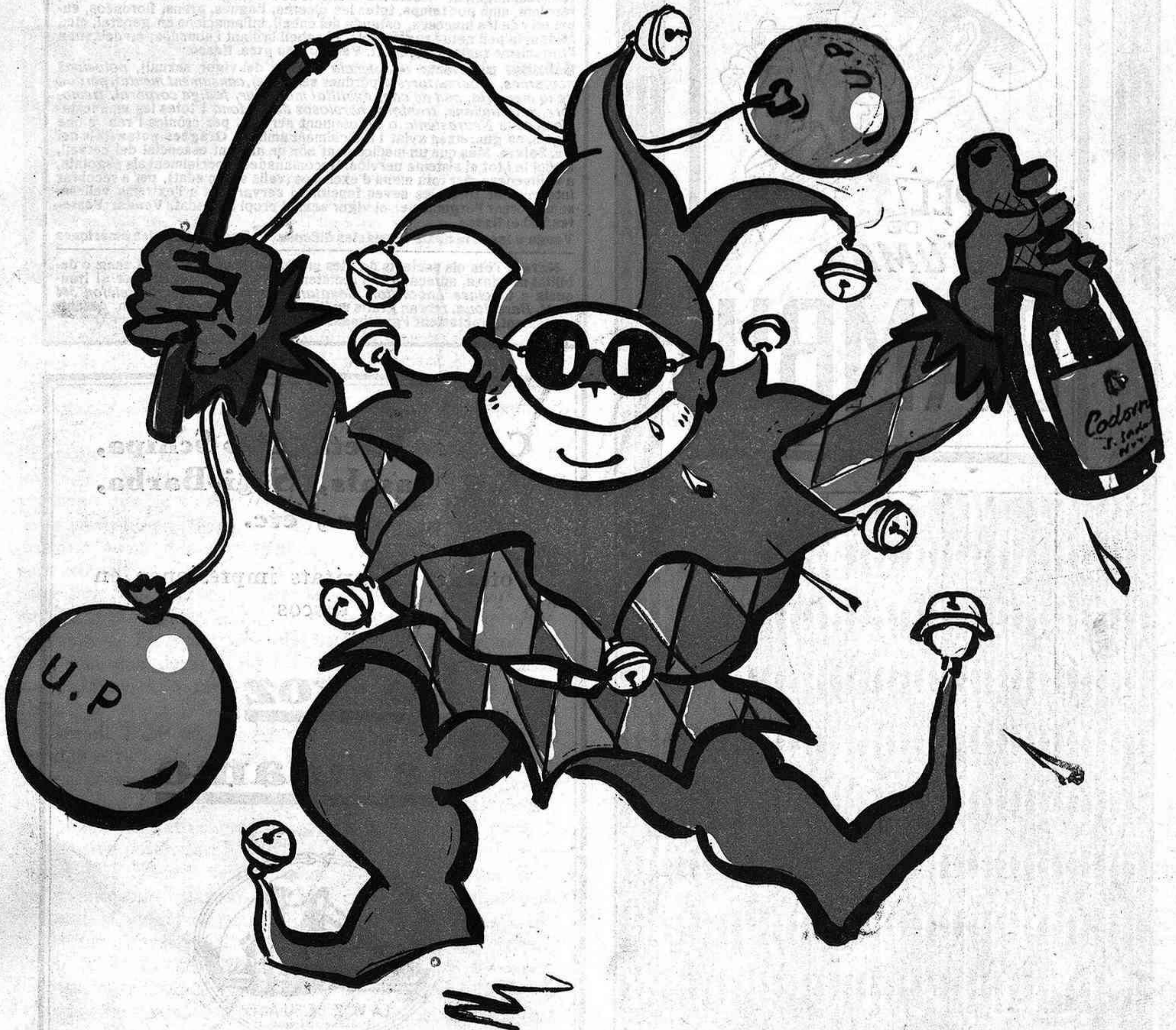
Barcelona, 13 de febrer de 1931

La aquella de la Torratxa

ANY LV - 2693 - 20 cts. - Atrassats, 40

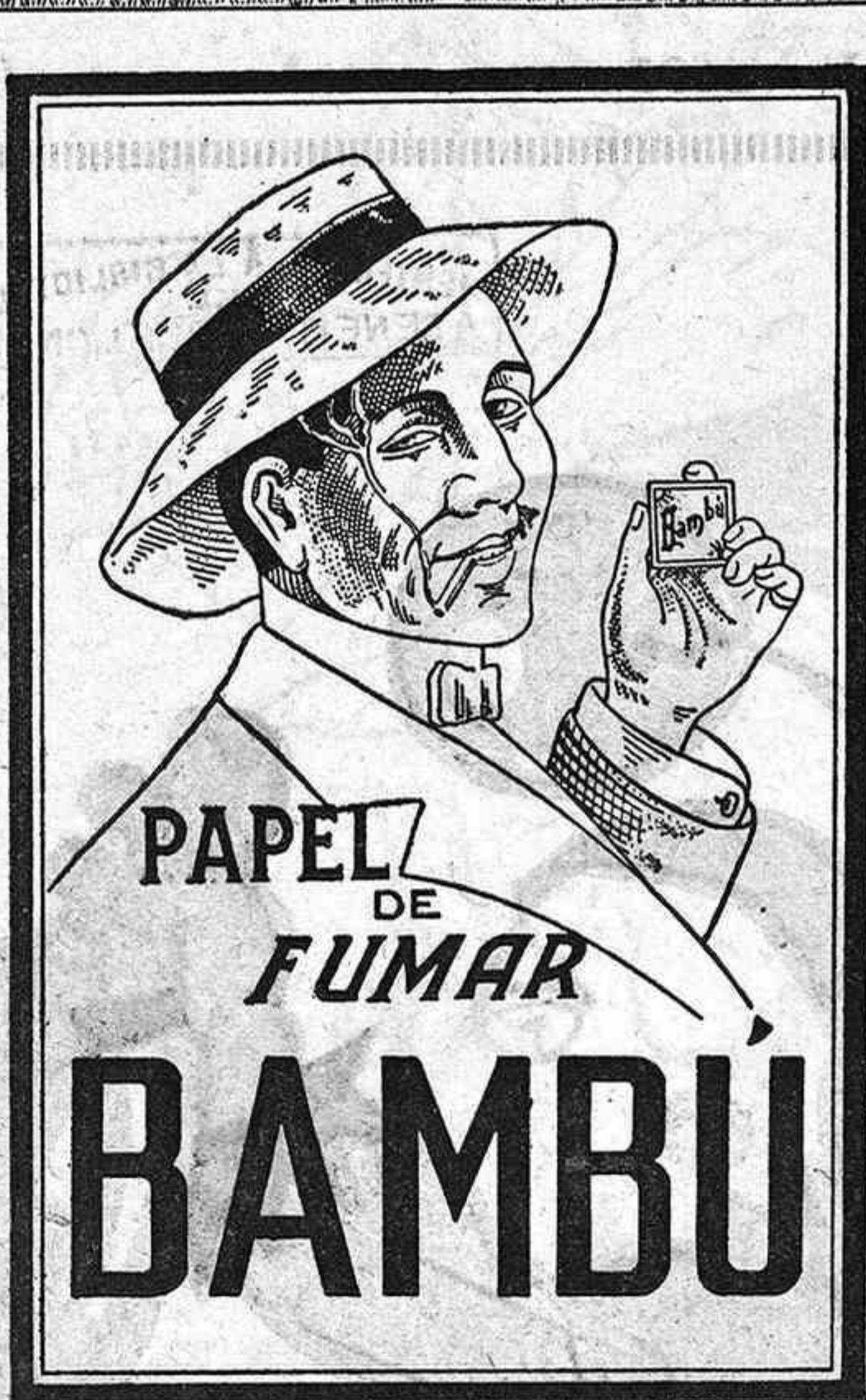
PERTENECE A LA BIBLIOTECA
DEL
ATENEU BARCELONÉS

L'última disbauxa del senyor Esteve

—Deixeu-me divertir, aquest any, que és l'últim que em queda:
Al darrera en vénen 34, carregats d'impostos, i m'acabaran l'alegria!

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flúixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessabenta de la seva

siten sempre la presència del metge, i ningú malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avarosis), *escames*, *herpes*, *úlceres vari-coses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmentant totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *poluelons nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciants del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sokatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentollament, tractament i guariment de les dites malalties.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

**La voz
de su amo**

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

La factura

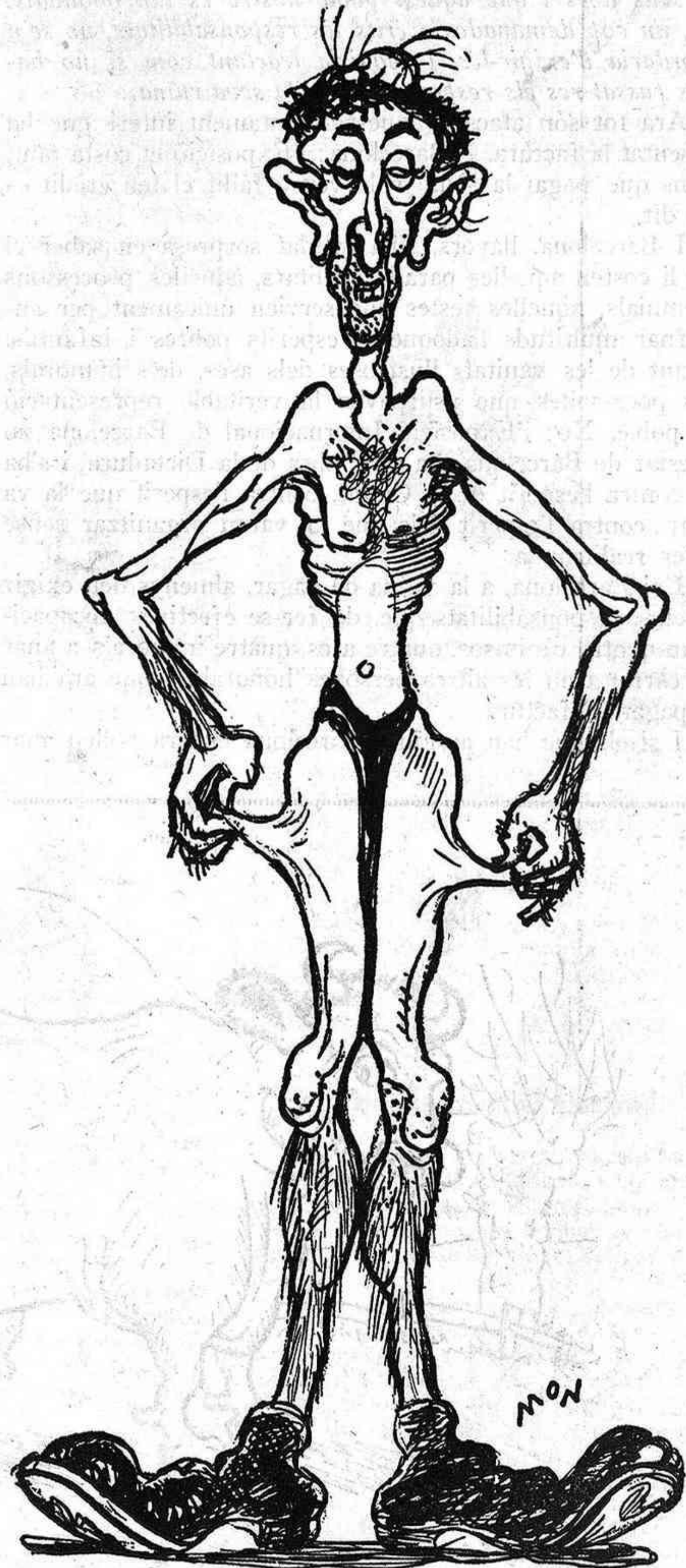
BARCELONA va pensar l'Exposició. Va organitzar-la. Va preparar-la. Va estudiar-la. Anava resolent el conflicte econòmic amb paciència, amb interès, amb seny. Els dirigents portaven l'obra poc a poc, acceptant les crítiques, justes o no, dels que els deien que no anaven de pressa, que no vivien l'hora dinàmica, viva, activa... Un cop d'Estat va treure de la direcció de l'obra els que havien fet el pla, l'estudi concret;

els que havien estudiat acuradament les possibilitats econòmiques de la Ciutat; les necessitats financeres de Catalunya; la manera d'explotar tot el que devia ésser atracció del turista, sistema imantat per a treure de la butxaca del transeüent els diners que anirien a parar a Barcelona. El cop d'Estat va posar al davant de l'obra de l'Exposició els elements representatius de la vanitat, de la impreparació, de la incultura, de l'aseria (paraula que inventem, i que ve d'ase), del contuberni, de la immoralitat i de la pedanteria. Aquests homes arribaven quan tot estava preparat quant a la part tècnica, i tot mesurat quant a la part econòmica. Però la vanitat, la immoralitat, l'aseria, la pedanteria i el contuberni acceptaren la primera part — la més feixuga —, i no feren cas de la segona — la més responsable. — Finiren l'obra que havia estat començada per l'empenta que duria i no saberen explotar-la comercialment. Almenys, a favor de la Ciutat. Potser sí, a favor d'ells.

Durant l'any de l'Exposició Internacional, no es féu res amb cara i ulls. La gent no entrava a l'Exposició com s'havia previst. Pocs eren els programes de festes que sabien atreure les multituds disposades a deixar els diners. Les poques iniciatives que donaren benefici foren obra de la iniciativa particular. Si els elements que dirigiren la poca vida de l'"Exposició de Barcelona" —la torna, millor dit— haguessin estat al davant des del primer instant, altra hauria estat la vida i la riquesa de l'Exposició. Aquests elements que s'encarregaren de l'explotació de la segona part tenien un sentit més pràctic i més viu de totes les coses. Però malauradament, els va tocar la part més feixuga de l'obra: la liquidació de l'Exposició; el presentar la factura a la Ciutat i a la província de Barcelona.

La factura! Ja heu vist l'enrenou que ha dut la factura de l'Exposició. ¡Trenta-quatre anys d'expiació econòmica! ¡Trenta-quatre anys d'augment de vida cara! ¡Trenta-quatre anys de penitència per una Exposició que no va durar un any encara! ¡Trenta-quatre anys de factura! ¡La vida d'una generació! I ara la gent avalota i crida, i s'exalta i

demana l'arrossegament dels que presenten aquesta expiació ciutadana! No, amics, no. No tenen la culpa de la factura els que la presenten. La tenen aquells elements representants de la vanitat, de l'aseria, de la incultura, de la immoralitat, que feren l'Exposició amb els nostres di-

Figurins

El del contribuent abans de pagar els nous impostos. Si abans de pagar està així, figureu-vos quan hagi pagat!...

ners, o amb el nostre crèdit, sense mirar prim, sense fer comptes, sense fer xifres. Repartint les obres als amics o als socis; donant càrrecs als familiars o als probables col·laboradors del dia de demà; no tenint en compte ni la més lleu responsabilitat administrativa, ni el funcionament d'una vulgar Llei d'Administració. Aquests són els responsables de la factura, aquests són els responsables d'aquesta misèria actual, aquests que en l'hora de l'Exposició llüiren les condecoracions daurades; les faixaes de grana; els fracs o els uniformes impecables; aquests que feien les coses en gran, perquè no pagaven ells i perquè sabien més que de sobres que a l'hora dels comptes, ja no estarien en els seus llocs i que aquest poble nostre és tan oblidatís, que, un cop demanades a crits les responsabilitats, no se'n recordaria d'exigir-les, i seguiria tractant com si no hagués passat res els responsables de la seva ruïna.

Ara tot són atacs a aquest Ajuntament interí que ha presentat la factura. —Barcelona: l'Exposició et costa tant, i tens que pagar-la si no vols veure fallit el teu crèdit — han dit.

I Barcelona, llavors, s'ha quedat sorpresa en saber el que li costen aquelles parades militars, aquelles processons solemniais, aquelles festes que servien únicament per enlluernar multituds badoques i esperits pobres i infantils, davant de les vanitats llustroses dels ases, dels immorals, dels poca-soltes que usurpaven la veritable representació del poble. No; l'Exposició Internacional de Barcelona no ha estat de Barcelona; ha estat obra de la Dictadura, i s'ha fet contra l'esperit de la Ciutat, contra l'esperit que la va crear, contra l'esperit dels que la varen organitzar sense poder realitzar-la.

I si Barcelona, a la fi, ha de pagar, almenys deu exigir aquelles responsabilitats que, de fer-se efectives, incapacitaran quatre vanitosos, quatre ases, quatre immorals a anar pel carrer com les altres persones honorables que ara han de pagar la factura.

I si els que han arruïnat Barcelona encara poden anar

pel carrer impunement i, a més a més, encara paga la Ciutat aquella Exposició desig malmès d'un poble, llavors tindrian dret a dir que ens està molt bé, per rucs, pagar els plats trencats.

I dispensin, els meus lectors, que empri aquestes frases de lèxic popular; però és que, per a tractar certa gent i certes coses, no en sabem d'altres.

FRANCESC MADRID

Estela

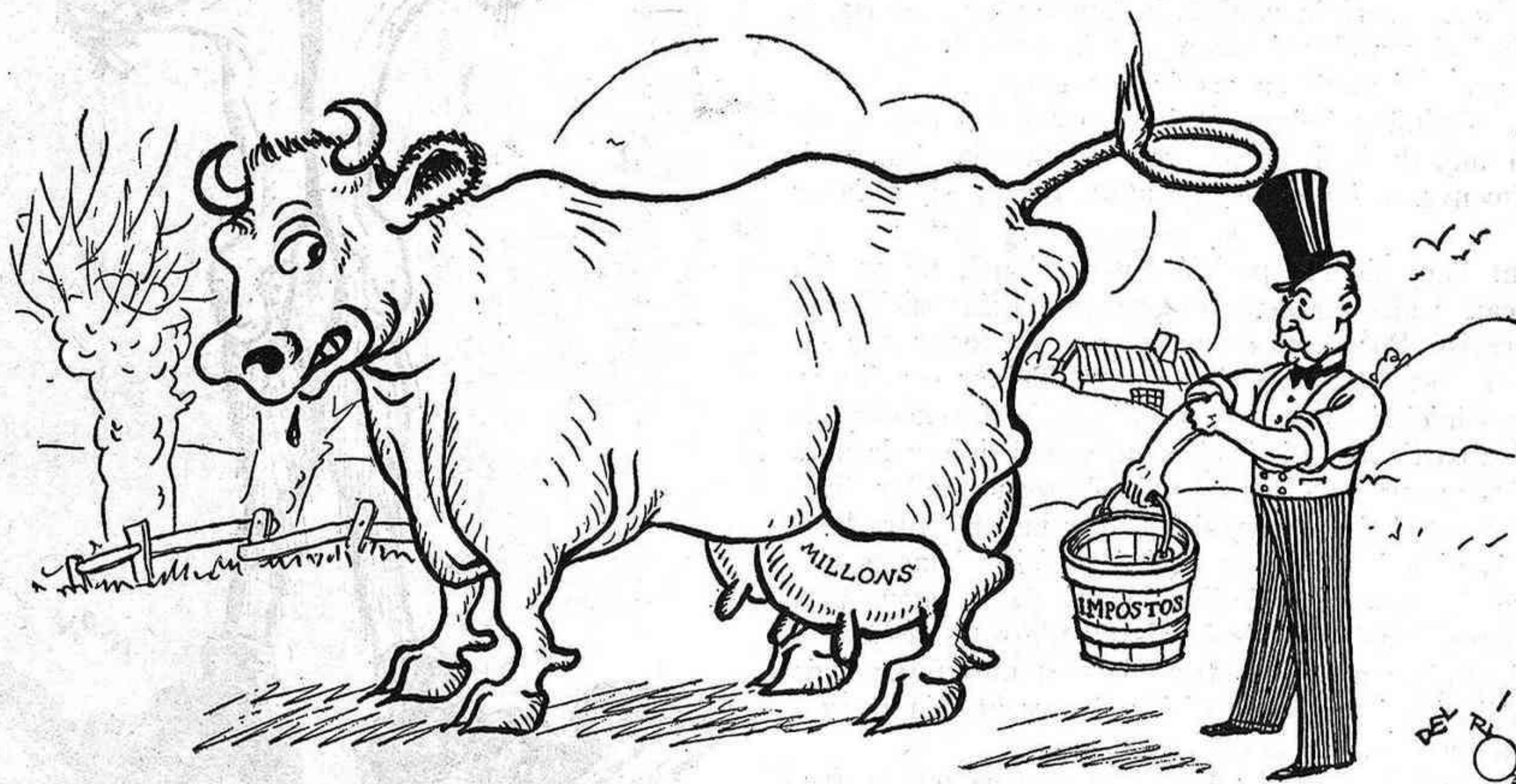
El sol, poc a poc s'apaga,
i les aus paren el vol...
Surt alguna que altra "estrella"
i se sent xiulà el mussol...

Dalt del cim de l'alta serra,
a través de l'horitzó,
es destaca la silueta
d'un carro entre la llustrò.

Al vaivé de les roderes
se sent el lleu esbalec
del fusell picant les rodes
com un turmentós gemec.

Camí de la llar avança,
camí enllà queda abscondit,
deixant un jorn de fadiga
en les ales de la nit...

VÍCTOR CANIGÓ

Una feina de bon fer

—Amb una vaca tan pacient com aquesta, dona gust d'ésser "alcalde"

DEPORTS

Més de la crisi del futbol

Ara que li han vist el cul, tots diuen que és femella. Vet ací el que passa amb la crisi del futbol. Fins ara no n'havien dit paraula. Si ho sabien, com sembla — pel que donen a entendre —, nosaltres no ens n'havíem pas adonat. De vegades això és el conte del riu.

Darrerament n'han parlat En Bernades, des de "La Publi", i el "Senyor Cabot", aquesta esfínx de teulada de l'esport, des d'"El Ciero".

En Bernades ve a dir el següent: Que aquesta crisi — la qualifica de profunda —, en tots els seus aspectes, espectacular, de vàlua tècnica dels jugadors i de directius, prové de la mala situació econòmica que travessen els clubs.

L'origen d'això és conseqüència de la farsa ruta seguida pel professionalisme peninsular.

Hi ha hagut afany de lucre, tant per part dels jugadors com dels clubs — el que l'ha patit més que tots ha estat, diguem-ho clar, la Federació. — I la creació del campionat de Lligues, fet, única i exclusivament, per tal d'anar podent escurar molt més temps les bosses escarransides dels aficionats, l'ha feta accentuar.

Tot això està molt bé. Però ara repetirem el que hem dit en començar. Que quan li han vist el cul, diuen que és femella.

El mateix fa, pel seu compte, l'esfínx de teulada senyor Cabot.

Heu-vos ací el que ve a dir:

"La crisi ja estava prevista en ésser implantat ací el professionalisme".

¿Eh, que n'és, de viu? Si ho estava, ¿per què no procuraven posar-hi remei de bon començament en comptes de preocupar-se'n al cap d'uns anys d'haver-la previst? ¿No us sembla que aquest argument és només d'aquells que hom gasta per tal de quedar bé?

"I, sembla, que una de les causes llurs és que els clubs no han sabut adaptar-s'hi".

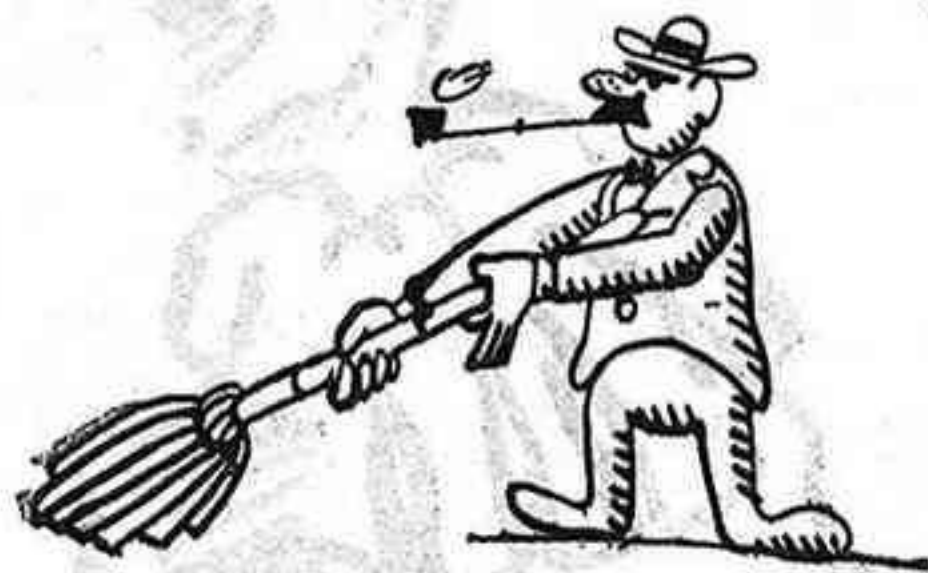
¿Adaptar-se a què? A no tenir diners? A fer combinacions estranyes i antiesportives, per tal de poder arrambar amb tots els ingressos monetaris de l'aficionat? I ara!

El senyor Cabot, des de dalt de la teulada, damunt de la qual fa molts anys que fa d'esfínx esportiva de teulada — vol dir patum, ho diem per a major claredat — en diu inadaptació d'una cosa que se'n diu tot altrament en català. Això és. Estirar més el braç que la mànega. I de passada esquitlla l'argument principal, el que aclariria, més que cap altre, aquesta qüestió. Que ací no som a Anglaterra, i que, per tant, en pensar en implantar-lo — si bé es va fer amb la intenció, la mala intenció, completament antiesportiva de plomar l'aficionat com aquell qui ploma un colominet, i res més; i a això el senyor Cabot va contribuir-hi més que ningú —, potser no s'hauria hagut d'haver tirat endavant el projecte, en pensar — que s'hi devia pensar — que ací no ens trobàvem a Anglaterra.

I tot i això, el professionalisme fou establert. Aquest és el mal. I el pitjor de tot és que, un cop establert, hom ha hagut de forçar la màquina de l'espectacle per tal de treure'n el suc que se'n treia abans i que ha passat, en aplicar aquest procediment, allò que és fatal. Que en forçar-la, el públic s'ha avorrit, s'ha cansat, els ha vist una mica la de sota; s'ha escamat, ha tingut la impressió que era tractat com un "primo" de café concert, i s'hi ha girat una mica d'esquena.

Ara bé: Segons com vagi la cosa, s'hi tombarà del tot, i aleshores ni els diaris ni el mateix senyor Cabot, amb tota la ciència infusa futbolística que posseeix, és capaç d'adobar-ho. I tots plegats faran el ridícul més gros.

A conseqüència de la crisi, el senyor Cabot ha tingut una gran pensada. Convertir certs clubs en societats anònimes.

¿Eh que està bé? Faci. Faci. Si ho tira endavant, és molt probable que, d'aquí a tres o quatre anys, del futbol no en quedin ni les engrunes, i de vostè, ni l'ombra.

Perquè diu, i això té gràcia, que donaran resultat quan els clubs s'hagin adaptat del tot al professionalisme.

I bé: si la crisi ja prové de la seva inadaptació i aquesta és conseqüència de què, en la major part de casos, "d'allà on no n'hi ha no en pot rajar", ¿com voleu que s'hi adaptin? Primera. Ara va la segona. Si "mano" a "mano" no s'entenen, ¿com vol que s'entenguin a colles? Al meu poble, d'un home que parla d'aquesta forma, en diuen un ruc. Jo no sé com se'n diu a Barcelona. Potser se'n diu un tècnic.

També vol adobar els campionats de Lligues. No els vol suprimir, sinó que vol distribuir-los altrament.

Doncs, bé. Els campionats de Lligues, sobren. No obeeixen a altra causa que a

fer afluir més diners a l'aficionat. I l'aficionat ja comença a estar-ne cansat. Que els distribueixi, doncs, de la manera que vulgui, que si l'aficionat ha d'afluir els mateixos, farà l'orni.

Després d'això ve la solució radical, guardadora de la crisi, de la qual no en diu una paraula. Se la reserva, car uns quants anys endarrera li valgué un fracàs sorollós, i s'espera a què els clubs estiguin tots amb el dogal de la misèria al coll per a dir-la.

Jo, la veritat, en En Cabot no hi he cregut mai. Després d'aquesta darrera

afirmació seva, li compraria un ronsal. Es tan beneit, tot plegat, que fa riure. I la seva posició de salvavides del futbol, és una posició grotesca, que una persona mitjanament fina de nas cuita a esquivar.

El senyor Cabot, que es creu ésser un "Budha" del Futbol, ha volgut dir-hi la seva en aquesta qüestió, quan el que hauria hagut de fer és callar discretament. Com que es sent "Budha", ha fet el savi. I quan hom fa el savi, no fa més que dir bestieses.

Qualsevol dia, senyor Cabot, li regalare un calendari.

De la crisi, també n'ha parlat En Zamora. Però aquest no compta en el ram de l'opinar. Solament en el moment de parar gols, i prou.

Per això prescindim del seu parer.

Resultats del futbol

I vet ací que el Barça va anar-s'en, "alegre i confiado", a Bilbao, i l'hi col·locaren una camionada de gols. Dotze! Va ésser una explosió, en arribar la notícia aquí. Dotze! ¿Què hi diu el senyor Gaspar Rosés?

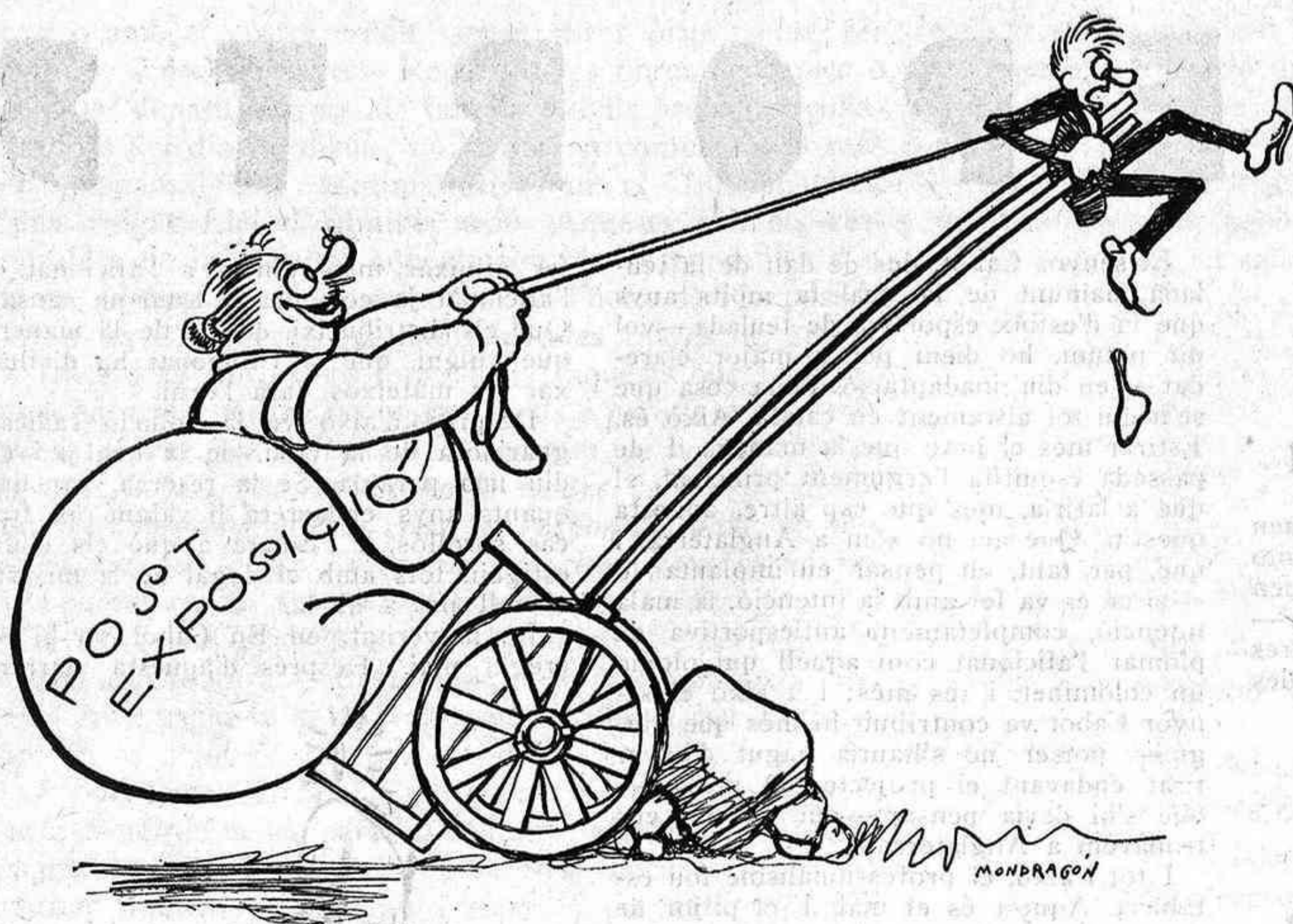
Només ens mancava això, després de la crisi! A corre-cuita, els directius del Barça, menys el seu inclit president, presentaren la dimissió. Ara a dins del "seno" del club hi ha un temporal del Cantàbric que fa fredat. ¿Potser el senyor Cabot hi trobarà remei, no?

L'Espanyol i el R. Madrid empataren a un gol. El Racing en féu dos a l'Europa. El Badalona, quatre al Sabadell. I el Júpiter, igualment, quatre al Sagunto.

Tots aquests resultats, però, queden pàl·lids en ésser confrontats amb l'èxit esclatant obtingut pel Barça a Bilbao.

GOL-KIK

El carretó de la ciutat

—Amb un pes com aquest, em sembla que em quedaré pel camí.

Capricis i paradoxes

I "VIVA ESPAÑA"

Les coses van anar així. Uns senyors, recolzats en un poder absolutament facciós, s'apoderaren de l'Ajuntament de Barcelona. Sense donar comptes a ningú, van començar a gastar els cabals dels ciutadans, als seu caprici. Els seus projectes no podien ésser discutits. Les seves despeses no podien ésser controlades. La més petita protesta contra la seva gestió era perseguida per la més rigorosa de les censures. L'amenaça d'empresonament, d'exili, de confiscació amenaçava el ciutadà que es mostrés descontent. Es dins d'aquesta atmosfera tèrbola que l'Exposició es va engrandir, va créixer.

L'esperit de la ciutat en va ésser absent. L'esperit de Catalunya també. El nostre idioma no pogué entrar en el recinte de l'Exposició; hi fou no ja bandejat, ans perseguit com si fos, per a nosaltres, catalans, un estigma.

Tampoc la bandera catalana no hi pogué onejar. Hi podia onejar, en canvi, la de qualsevol país o contrada. La de qualsevol regió etiòpica podia ostentar-hi els seus colors. Hi podia ésser hissat el mateix penó morat de Castella. Però la bandera de les quatre barres, la bandera sagrada de la nostra terra, era

interdida, per un codi que des-honorava els mateixos que el van promulgar.

No era això sol. La propaganda de l'Exposició a l'estranger era feta en nom d'Espanya. Era només de la grandesa i de la glòria d'Espanya que s'hi parlava. Servia fins i tot, de cara a l'estranger, per simular una estabilitat política, a Espanya, que era falsa; una prosperitat, falsa; una civilització, un europeisme espanyol, completament fals.

Aquest reclam fabulós en tota la Premsa europea i americana que avui pagarem, solets, els ciutadans de Barcelona, podia fer creure, de cara a tot el món, que aquella extravagant fraternitat inventada per l'ABC era la més pura i intangible realitat. Érem "hermanos" de Reial Ordre, castellans per Reial Decret, andalusos sota l'imperi de la mançanilla i del xereç. Tot menys catalans!

I bé: arriba l'hora de pagar, i d'aquella gran fraternitat ja ningú no se'n recorda. Soltadament, d'"hermanos" hem passat a ésser "extranjeros". A pagar-la hi serem, només, els de la província. Es a dir, els únics que no se'ns va escoltar per a res, i que hauríem preferit mil vegades a què les coses anessin com van anar, que l'Exposició no hagués estat celebrada.

DOMÈNEC GUANSÉ

—Ja saps que les tres caravel·les de Colom són a l'Ajuntament?
—Què em dius, ara?
—Sí, home! La "Niña", l'alcalde; La "Santamaria", En Santamaria; i la "Pinta" ja t'ho pots figurar; En Maynés

LA BARRILA D'AQUEST ANY

Estem en una època de barrila. I consti que ja no cal que us digui que no em refereixo a la normalitat del senyor Berenguer, sinó a aquests dies de Carnestoltes. Aquella cançó tan barcelonina que fa

*a setze,
a setze,
a setze el vi.
El pobre Carnestoltes
s'acaba de morir,*

és indigna de Barcelona. Per una raó: perquè aquí el Carnestoltes no mor mai, perquè vivim en un Carnestoltes perpetu. Però en un Carnestoltes que no té dijous gras, en un Carnestoltes que és una anticipació de la quaresma, trist, negre, pudent, famèlic.

Aquí no podem prendre'ns res en serio per aquest carnavalesc en què vivim: ni els sentiments, ni les idees. I a força de no prendre'ns-ho en serio s'atrofien els sentiments i les idees, i en fem cosa de comerç per anar tirant.

Carnestoltes es època de plagasitats, més o menys pesades. Però com que aquestes plagasitats van d'un cap de l'any a l'altre, resulta que tot l'any és Carnestoltes.

La dictadura, els discursos i notes oficiosos del difunt Primo de Rivera, la crítica literària del bisbe de Vitòria, la propaganda de la U. M. N., l'actuació del doctor Albiñana, la concòrdia de Cambó, la conversió en vers del senyor Sánchez Guerra, les subscripcions a favor de les víctimes leales — a les altres víctimes, que les parteixi un llamp —, els versos del secretari Joaquim Montaner, el senyor Ramir de Maeztu, etc., etc. Què són sinó una plaguesia de Carnestoltes? Una plaguesia massa pesada, que dura massa anys, que fa tornar vermell l'home sensible i delicat.

Aquest any, però, quan semblava que ja no es podia inventar una facècia de més gruix, n'ha sortit una que no ens l'esperàvem: la de l'impost dels trenta-quatre anys. Després ens queixarem del Carnestoltes i de què no té, a Barcelona, un to sensacional.

Del d'aquest any, segurament que — gràcies a aquesta facècia tan delicada —, ens en recordarem tota la vida.

VIRAI

La comèdia de les eleccions

Com anuncià la nostra fraternal "La Campana de Gràcia", abans que cap altre periòdic esquerrà de Catalunya, les esquerres no van a les eleccions. Se n'abstenen. I com molt bé digueren en una de les seves notes setmanals, no hi van, perquè, de vegades, un gest d'abstenció és un gest dels que no volen ésser ni còmplices ni comparses.

Les eleccions seran una comèdia magnífica organitzada, com mai, pel ministeri de la Governació i on els rics se'n duran les actes que vulguin, perquè, en comptes de sanejar l'ambient polític, el que han volgut ha estat embrutir-lo més i més.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA no es pot pas

prendre seriosament un Parlament convocat així. Hi pensem fer molta barrila. La mateixa que hauríem fet quan l'Assemblea Nacional, si no hi arriba a haver censura.

Pensar que Catalunya estarà representada per un Figols, per un Montseny, per un Par i Tusquets, per un Viver, per un Caralt, és una delícia.

Figureu-vos si en farem, de barrila. La vanitat, la pederastia, la immoralitat, la ruqueria, tot plegat anant de la mà a dir que representen l'esperit de Catalunya.

Ja ho creiem, que en farem de barrila!

Molta!

Més de la que es pensen!

GRANS MERCÈS, SENYOR BATLLE...

Tothom reconeix que l'illustre senyor comte de Güell és una gran figura — un tresor imponderable per a tota ciutat que s'estimi...

Sota una capa d'elegant correcció britànica, el nostre batlle té tot l'esperit d'un gentilhome del segle XVIII, d'un comte versallesc.

Per a comprendre la seva vàlua, basta pensar en la silueta d'un senyor Pich qualsevol complimentant el rei en nom de la ciutat...

Mentre hi hagi reis, doncs, hi ha d'haver comtes de Güells.

* * *

Dies passats, però, el nostre flamant alcalde va desplegar, de Madrid estant, una inusitada, una increïble activitat. Tot era posar telegrams:

—Tinc bones impressions del decret...

—El decret està gairebé enllestit...

—Demà, el rei, firmarà el decret...

—Sursum corda! — El rei ha firmat el decret...

Tothom hauria cregut que aquest decret era alguna cosa extraordinàriament favorable a la ciutat, alguna concessió efectiva a una determinada política d'incondicional i suspecta adhesió...

Però era — ai las! — el decret condemnant Barcelona a cadena perpètua, és a dir, al pagament, durant 34 anys, de 15 milions de pessetes.

* * *

Es clar que, amb això, el comte de Güell hi tenia molt poc a veure... Les finances, realment, no són el seu fort... Ningú no ignora qui són aquells que, abusant d'una representació arbitrària, han elaborat el fatídic decret a espatlles de la ciutat.

Però aleshores — direu —, ¿per què s'escarrassava tant el senyor comte, a Madrid?

Veureu... El senyor comte volia donar-nos la impressió que a Madrid no tot era fer la cort i la festa i sopar amb els ducs i ministres... Ha volgut també demostrar-nos que, de tant en tant, fa alguna cosa per al bé de la ciutat...

Grans mercès, senyor comte, grans mercès en nom de la ciutat tota!

**Demà, dissabte, no deixeu de comprar
"LA CAMPANA DE GRACIA"**

Records de l'Exposició

Veient aquesta sèrie, aquesta processó—diguem-ho així—d'impostos que s'han dignat posar als pacífics barcelonins, hom recorda, ai!, aquells felços dies del mes de maig de l'any 1929 en què de la plaça central de l'Exposició contemplàvem embadocats com a pagerols aquells salts d'aigües, aquells coloms, aquella multitud folla d'entusiasme... Qui l'oblida tan fàcilment, la primera visita al recinte d'aquella Exposició que per nosaltres va ésser tan gran que recordarem, vulgues que no, trenta-quatre dels anys de la nostra anyellivola vida? Quatre pessetes d'entrada vàrem pagar—direm als nostres fills, mostrant-los els rebuts de la contribució amb recàrrec. — Una pesseta per seure— encara afegirem.

I com que tenim la seguretat que els nostres fills, o potser néts, si deixem passar trenta-quatre anys, ens escoltaran amb posat de sorpresa i admiració per la bona fe de què estàvem posseïts, els acabarem de completar el programa de la Barcelona per ells retrospectiva. Els direm de com érem considerats per aquells dies els barcelonins, de com se'ns presentava davant els estrangers, de les banderes catalanes que per tot arreu de la ciutat onejaven, dels rètols dels carrers que perquè eren escrits en català els feien treure, de la coacció que se'ns feia moral i material, de la manera indigna que alguns—per no dir tots—s'embutxacaven les pessetes d'un poble que només era "honrado, laborioso y trabajador" al final de l'àpat diari que es celebrava a honor de qualsevol vividor d'aquells dels set anys de xauxa, alegria i "regocijo".

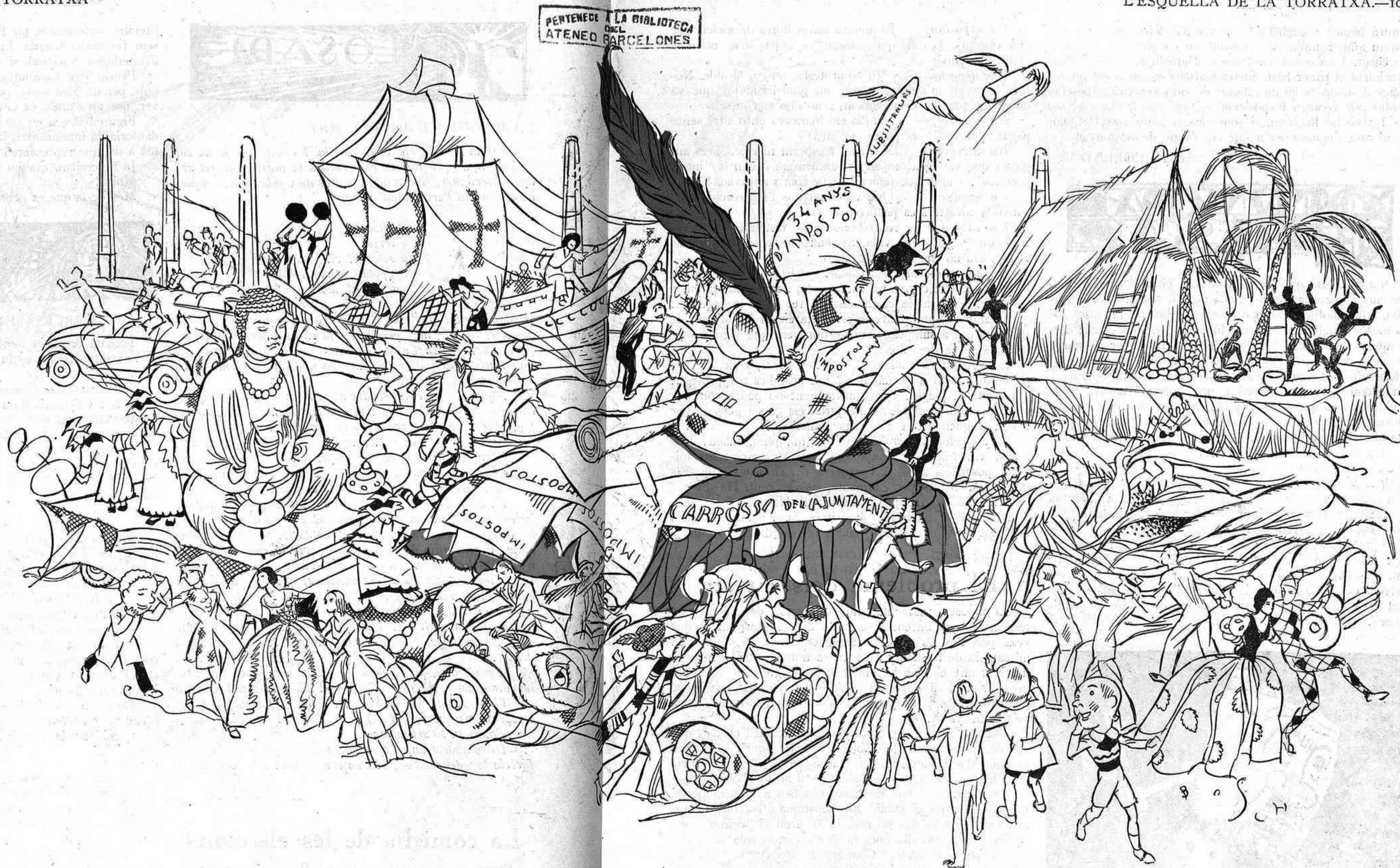
Records d'aquesta Exposició en tenim molts. Però ara en tindrem més. Ara en tindrem tota la vida.

Nosaltres ja havíem sentit a dir que frevoleses així li costen un ull de la cara al poble; però, francament, no ens pensàvem tant. Això no és un ull. Són els ulls. És la persona tota.

Nosaltres ja havíem sentit a dir que els que varen projectar-la, aquesta Exposició, sempre s'ho prenien calmament, perquè opinaven que Barcelona no estava en condi-

cions de posar-se'l, un vestit de gala com aquell. Per això res no hem d'agrair als qui, vanant-se de fer-nos un gros favor, volgueren dir-se intel·ligents i aprofitar-se d'una aurèola de glòria que no era seva.

Nosaltres també havíem sentit a dir que, certàmens així, si el poble els paga (i ben cars!), té dret a concórrer a ells lliurement. En canvi, tots poguérem veure com l'anar a l'Exposició, acompanyats de la senyora i un o dos vailets, ens costava el cèlebre ull que hem parlat anteriorment

LA RUA D'AQUEST ANY

No trobeu que, amb tants impostos, aquesta cavalcada fa pensar en una ciutat plena de robatoris, atracaments i lladres a tot drap?

Hem sofert vexacions. Hem estat la rjota de molts. Hem vist propagandes absurdes. Hem presenciat rivalitat d'Exposicions pel sol fet d'amargar la poca mel que de rebot ens hagués pogut arribar als llavis. Ho hem vist tot. I sempre ens hem portat com uns angelets bons minyons, empeltats d'anyell i untats de pasta flora.

Ara ja no hi som a temps. Ja som uns nois grans que ens hem donat molta importància. Ja hem tingut Exposició. Ja és com haver tingut una amistançada de "postin"

amb la que hi hem passat hores molt agradables i a la que hem posat tot el nostre amor, a pesar de saber que l'amiga, una ó més vegades, ens ha trait. Ens cap, però, el consol de què l'amiga, en la nostra intimitat, ens ha parlat així: —Era un vell fastigós, ple de xacres, al que he odiat amb tota la mateixa ànima que t'estimo a tu...

I l'encís de l'amiga ens ha perdut fins a perdre-ho i empenyorar-ho tot per ella, per la seva veu, pels seus ulls... Passaran trenta-quatre anys, i l'amiga, ja envellida,

tindrà blancs els cabells, el rostre ple d'arrugues. La mirarem amb complaença, pensant en els dies de la nostra joventut. Unicament ens treurà d'aquell absurd i ridícul sentiment el paper bast, auster i oficinesc que, com un rellotge de temps, com un rellotge de vida, repetirà: "pesetas tantas por recargo Exposición".

I això ho llegirem, si som vius, a l'any 1965!! Quan ja ni cara tinguem per a què ens caigui de vergonya!

AGUSTÍ COLLADO

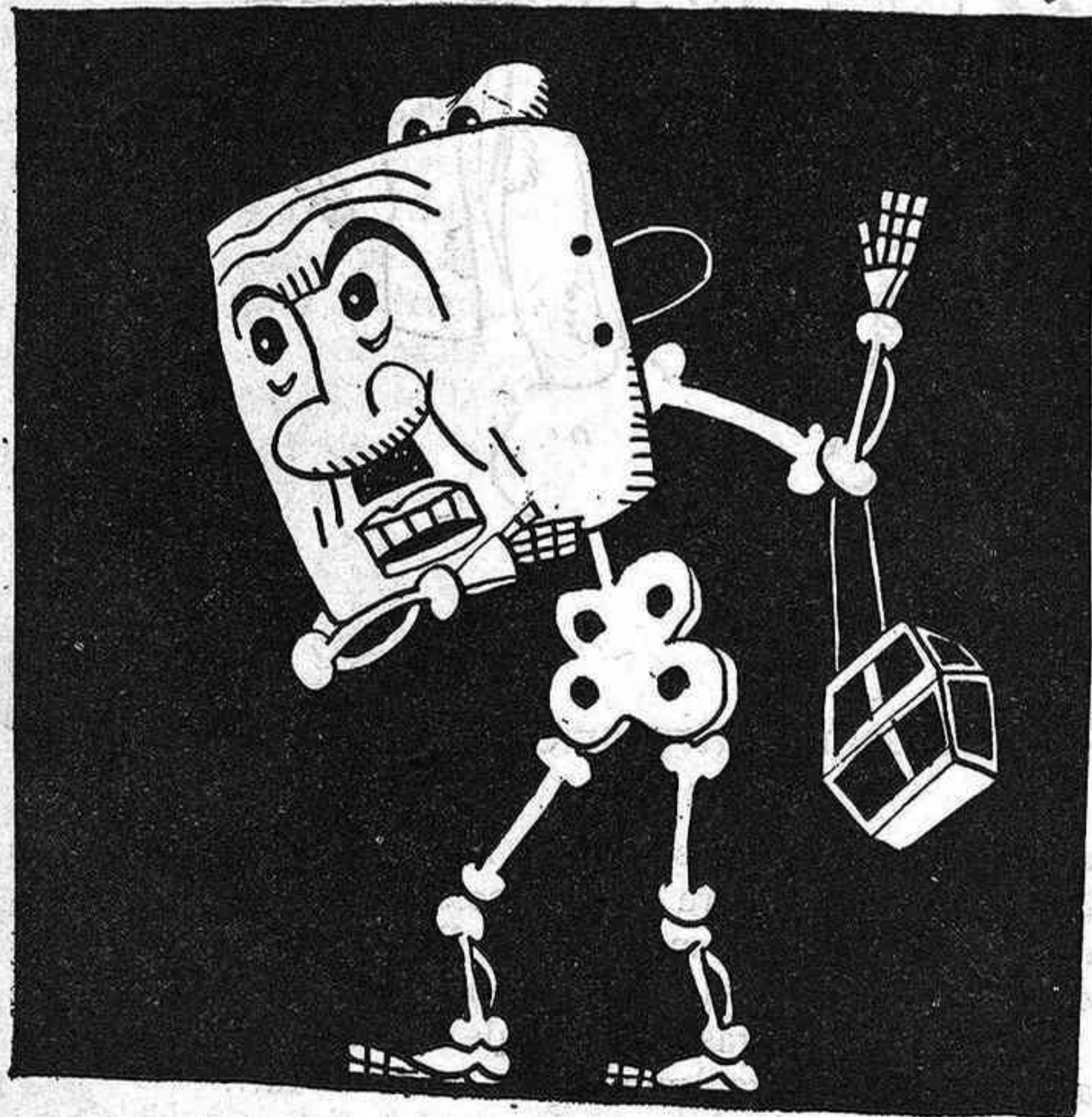
La cosa està que crema a la Casa Gran, i tot fa suposar que es va a la creació d'una tarja o "passi" per entrar allà. Amb motiu dels impostos que, gràcies a la closca del comte de Güell, ens posaran dintre de poc, els eters descontents invadeixen aquells salons històrics per a anar a somicar davant de l'alcalde. Està clar que la nostra primera autoritat municipal els escolta com si sentís ploure i, en acomiadar-los, els ofereix una copeta d'aquell vi de collita pròpia que semblava reservat per nosaltres.

Ens diuen que les protestes han estat nombroses, però les que ens mereixen crèdit, són aquestes que transcrivim:

Un hotelier. — "Nosaltres vàrem fer l'agost, sí; però, prou vàrem pagar-ho prou car".

Un botiguer. — "En divuit mesos d'Exposició, entren a casa meva sis forasters. Vàreig vendre un "mantó de Manila", dos vanos i un mocador amb dibuixos de "toros" com a "Souvenir d'Espagne".

Un particular. — "Vàreig oferir a l'Atracció de forasters una habitació de casa meva. Per omplir les fulles que em presentaren em va caldre pagar tres pessetes a un escriptor de la "Virreina" i, a hores d'ara, tan sols ha vingut un senyor, que se'm va emportar un bastó del parai-güer".

—No me conoces? Sóc la sinceritat electoral!...

Un expositor. — "Jo donava mitja lliura de xiclets per deu cèntims. I, com que tothom va atipar-se'n, no n'he venut ni un més".

Una nena maca. — "Jo no protesto, senyor alcalde. Només li prego m'ajudi a cercar un guàrdia-major que va donar-me paraula de casament, i no l'he vist més".

Un cambrer. — "Cada dia em marxava un o altre sense pagar. Què vol que pagui, jo, ara?"

Un intèrpret. — "De mi no n'esperin ni cinc. Tres anglesos que vàreig acompanyar, encara em deuen la "interpretació". I això que teníem tarifa fixa i aprovada!"

Un taverner. — "¿Què va donar-nos l'Exposició, què? Fins els forasters es portaven el vi!"

Un cobrador de contribucions. — "Demanam que ens facin un "seguro" de vida. Si abans no ens varen trencar el cap, ara no ens salvarem pas".

Un advocat i un procurador. — "El felicitem, senyor batlle. La classe estava un xic parada, i ara començarem a treballar. Un simple càlcul ens ha fet tenir la seguretat que, durant trenta-quatre anys, portarem al jutjat més de sis-cents mil assumptes. Ara gestionarem que siguin augmentats els nostres drets".

La Protectora d'animals. — "Per favor, amic, no feu pas això. Anem a quedar-nos sense bestioles per protegir, i haurem de plegar. Com que la gent no podrà comprar vedella, be, ni porc, se'ns menjaran els gats i gossos. Per favor, tingueu pietat d'aquests animalons!"

"L'artículos numerados". — "A mi, plim, sabeu? Dos i dos, vint-i-dos. Si l'Exposició va costar cinc-cents milions, poseu els zeros a l'esquerra i... cinc, no falla. Els interessos, al tres per cinquanta, sis per cent. He dit".

I... l'alcalde, fresquet, va venir de Madrid. Sort que a l'estació sols hi havien les autoritats. Si el poble hi hagués anat, tot i essent mesell, li hauria fet el "drap". Segur!

El problema dels carters

Et suposem assabentat, caríssim lector, de què els carters estan que bufen. A aquests dignes funcionaris que veus pels nostres carrers, carregats com a rucs, que són missatgers de les bones i les males notícies, des de primer d'aquest any els han aixafat ben bé la guitarra. Si volen guanyar-se la vida, hauran de decidir-se per qualsevol altre instrument, per exemple, el "violón", que tothom el toca més o menys bé.

Deixem-nos de barriles, i anem al gra. El cert és que des de què el govern ha obligat a posar aquell segell tan fastigós d'acús de rebut, els herois de la correspondència ballen magra, perquè el públic — si no tot, bona part — no els dóna ni el bon dia quan truquen a la seva porta. Per què? Perquè el públic, que acostuma a escriure moltes més cartes de les que no rep, ja fa prou el "primo" desembutxacant cada dia unes peces de cinc, i sols falta que hagi de pagar al carter! Com era de suposar, una llei dictada pels governants, havia d'afavorir el Tresor, i els qui hi sortien perdent, que s'"apanyin".

Però no és aquest el cas, senyors. Aquestes conductores que, en forma humana, surten del flamant Palau de Comunicacions, tenen uns sous migrats. Tan migrats, que cal veure'ls tan sols, amb les seves robes brutes i espellifades, per a fer-se'n càrrec. No hem vist cos de carters com el nostre. I no és per culpa d'ells, ni volem dir que els carters de Barcelona siguin bruts de mena. És que la vaca no dóna per més, i prou fan si poden arribar a pagar el forner, l'adroguer, el bacallaner i posar un plat a taula per la dona i els fills.

Balls de Carnaval

ELS BALLS AURIGEMMA

Seguint el costum de cada any, segueixen celebrant-se els renomats balls de disfresses al teatre Novetats, organitzats per la casa Aurigemma.

Ahir, dijous, va celebrar-se el ball infantil, que ja ve a ésser com una obligació que no pot mancar el dijous gras al ball per la mainada. Es va veure molt concorregut, i la major part de disfresses anaven amb propietat i bon gust.

El ball de les bèsties o de l'Arca de Noè i el ball Travesti suposem que es veuran força concorreguts també.

BALL AL LICEU

Dilluns se celebrarà el ball que organitza el Círcol Artístic.

El gran teatre del Liceu, que resultarà insuficient per la gran gentada que hi haurà (no hi anirà qui vulgui, sinó qui pugui), aquest any, estarà guarnit pel Mestre Salvador Alarma.

Festa oriental en un port de la Mediterrània, és el tema de la decoració, i sabem que donarà el cop.

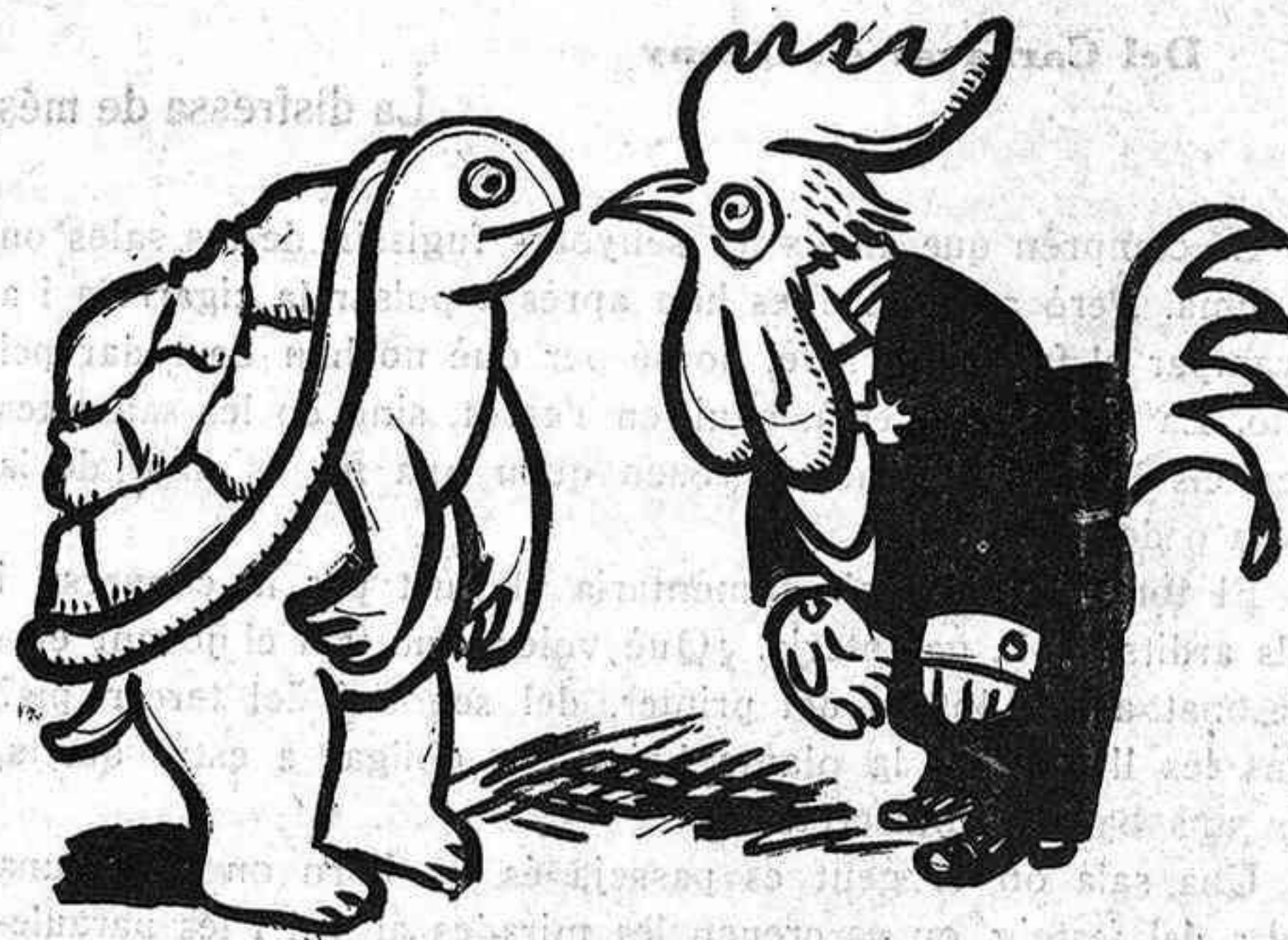
L'Alarma és un senyor que no s'alarma de res, i tot ho soluciona.

La nostra enhorabona al Círcol Artístic, que sap donar a les festes del Carnestoltes aquest únic to de ciutat cosmopolita.

LES NITS DEL LICEU TOTI DAL MONTE

Les faldilles s'han imposat definitivament, i amb la seva generalització s'ha començat el costum de sortir les noies a fer un tomb pels passadissos. No comprenc per què no han d'allargar-se fins al desmarxat Saló de Descans, que elles decorarien i animarien prodigiosament.

— Què en saps, d'això dels passos a nivell, que en Maynés porta entre mans?

— No més una cosa: Que costaran disset milions de pessetes.

— I totes seran pel contractista?

Romanones es disfressa

— Encara que t'hagis vestit de nen, ets un polític tan vell, que ja fas pudor de ranci.

No blasmem de l'augment en segells que se'ns obliga a posar a la correspondència. Ja hi estàvem acostumats des de la grrran Exposició, i tot feia suposar que no estariem gaire temps dintre la tarifa antiga. Ens dolem que un ingrés tan bonic pel Tresor no vagi acompanyat d'una revisió de sous dels carters que, repetim, són petitíssims. I ens limitem a parlar dels de la nostra ciutat; no volem ficarnos en els rurals o de pobles, que, com és sabut, fan oposicions a campions de cross. Si abans, per cinc centímetes, anaven dues hores lluny, hi aniran ara? No trobaríem estrany que la correspondència sofrís retards i fins i tot pèrdues. I no hauríem de fer-ne responsables els carters, sinó el govern, que, pel que es veu, no sap que, amb una pesseta diària, no n'hi ha ni per les espartenyas.

El problema dels carters mereix atenció especial per part de qui sigui. Si els governants no volen escoltar el seu prec, serà precisa una acció conjunta, millor dit, una vaga, per a fer-los sentir la veu de la misèria?

DOMÈNEC DIUMENGE

Eleccions

Bé; això d'eleccions és un dir del general Berenguer. Però tant n'ha parlat, que mig ens ho arribem a creure. Que el dia primer de març faran votar molta gent, potser sí. Però d'això a què es facin eleccions, n'hi ha un bon tros. Perquè tota la comèdia que s'està preparant, ni seran unes eleccions, ni s'hi hauran assemblet mai. Sobretot si les esquerres s'abstenen i les dretes no hi van.

Suposant-ho així, només hi hauran les mitges. Ai, les mitges! Aquestes mitges de color indefinit i que no porten espiga ni reforç. Aquestes mitges que no són ni carn ni peix, que es giren sempre cap allà on bufa el vent, com els penells.

Val a dir que, nosaltres, voldríem veure unes eleccions tan rabiosament sinceres com aquestes. Que no hi hagués ni la més mínima discussió, ni que la gent s'hi empipés. Seria una cosa no mai vista. Inclús podrien llogar unes quantes orquestres i posar-ne una a cada col·legi. Després d'emetre el vot podrien iniciar un pas-doble "torero"; que els electors "marquessin" per allà. Alguns hi portarien la dona, altres la xicota, i fóra una festa de companyonia.

En aquests quinze dies que manquen, podem rumiar un xic. I els abstencionistes, que no s'hi pensin més, ja. No val pas la pena d'empipar-se. Estem sense censura, en plenes garanties, i dintre deu mesos treurem la grossa, si no es fa un sorteig extraordinari el primer de març.

Del Carnaval d'enguany

La disfressa de més èxit al ball infantill

Es comprèn que abans les senyores fugissin de les sales on se fuma. Però ara que elles han après a polsar la cigarreta i a escampar el fum amb l'alè, no sé per què no han de rodar pel Saló. La novetat no està, avui, en l'escot, sinó en les sabatetes i en els baixos, que no es veuen quan una no es mou de la llotja o de la butaca.

El tomb per la Sala fomentaria el gust per la conversa i pels ardits de la galanteria. ¿Què voleu que faci el jovent empronat a les llotges del primer, del segon i del tercer pis? Fins les llotges de la planta baixa, en obligar a estar quietes, són una barrera indiscreta.

Una sala on la gent es passeja és un born on se fa una lluita del festeig, on es creuen les mirades al vol i les paraules i els sospirs. Però això sí, aleshores fóra indispensable el vano, que deixa passar la mirada furtiva per les barnilles i dissimula el somris i, en amagar-los i descobrir-los, fa un do de la vermellor dels llavis. El vano és un escut, i quan el festeig rellisca, tempera l'expressió, i converteix la malícia en gràcia exquisida.

—Però, ¿de què se les heu aquest cronista d'art —preguntaran alguns.— ¿Com és que ens parla de les faldilles llargues i del festeig en la Sala de Descans? ¿Què té a veure això amb l'art de la Toti dal Monte?

Els que van errats són els que confonen les nits del Liceu amb una austera funció puritana. Temps a venir una generació més afinada que la nostra trobarà grotesca la descripció d'una representació de "Parsifal" o de "La Posta dels Déus" en el nostre Gran Teatre. El misticisme que es vol evocar a l'escena ni el pessimisme simbòlic no lliguen amb la presència d'aquest públic empolainat de joies i de sedes, guarnit de tota mena de vanitats.

El "Barber de Sevilla", la música de Rossini, l'art frèvol de la diva Toti dal Monte i el públic de les butaques i de les llotges, tot és u. Quan estiguem cansats de la petulància dels snobs i el nostre bon gust artístic s'hagi afinat fins al punt de saber distingir un concert d'una nit d'òpera, restarà al descobert el ridícul de molts grossers amants de la música sàvia.

La Toti dal Monte canta la "Lucia di Lammermoor" i la "Rosina" del "Barber de Sevilla" com volien que es cantessin els seus autors Donizetti i Rossini. I els que fan escarafalls d'aquell dolç teclejar de la gola malparlen d'una gràcia femenina, tan frèvola com vulguin, però bella.

Si d'alguna cosa ens hem de doldre és de què la seva veu no sigui en alguns moments, en els finals, més voluminosa, i en les notes picades no prou aguda. Però l'escola de la diva és la bona, l'antiga escola del "bel canto", la de Tito Schipa, la que ens féu fruir en la joventut el refilar de la Barrientos, la que procurà als nostres avis la canora volubilitat de l'Adelina Patti.

¿Que la Toti dal Monte no hi arriba? Jo parlo de l'escola i, sense comparar-la amb ningú, dic que la Toti dal Monte n'és una amable expressió.

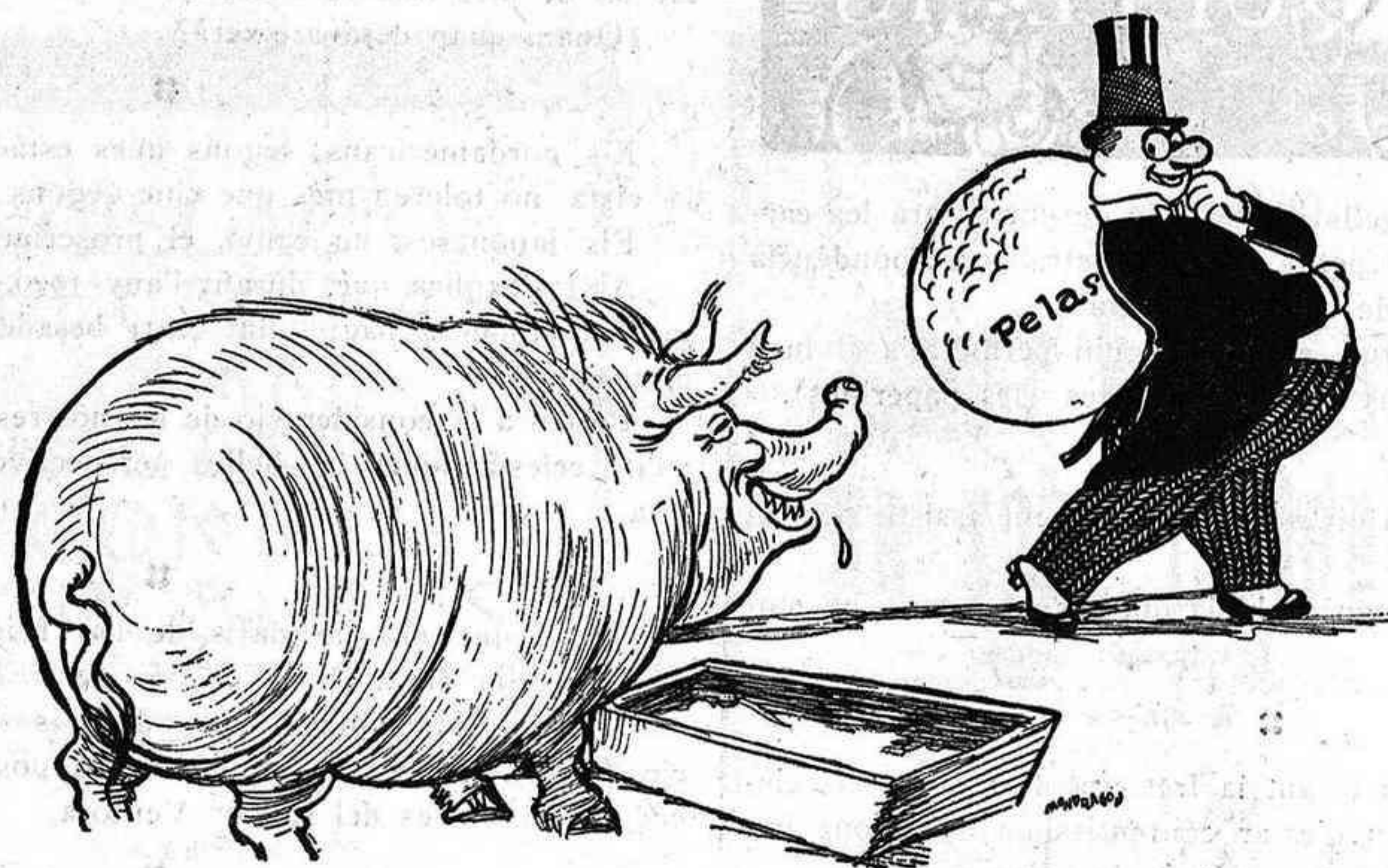
I els espectacles del Liceu són això. Frivolitat, elegància, melodies lleugeres, rimmel als ulls, compacte a les galtes, llapis vermell als llavis, faldilles llargues, capes d'ermíni. Cada cosa al seu lloc. Cada emoció en el seu moment. A missa, que no ens trenquin les oracions, i al ball, que ens deixin voltar voluptuosament, i a la taula, que no ens facin tornar agre el vi.

CLAU DE SOL

NOVETATS

J. M. Folch i Torres havia escrit fins ara un teatre per a infants i unes novel·les per a jovenetes. Aquesta mena de literatura li fou criticada amb una duresa potser excessiva i en la qual semblava influir aquesta cosa que rarament perdonem: l'èxit del company.

Davant de certs espectadors, em sento orgullós d'ésser un *marrà!*

A nosaltres, més que el Folch i Torres de la "Ventafocs" i "La Novella Gentil", ens plau el Folch i Torres de "Joan Endal", "L'àvia", "Aigua avall". Ho hem dit, lleialment, sempre que ha estat necessari. Però també cal reconèixer una cosa: que els imitadors que ha tingut Folch i Torres en la "literatura blanca" són molt inferiors a ell.

Ara Folch i Torres ha escrit una comèdia per a grans: "D'aquesta aigua no en beuré". Aquesta comèdia de Folch i Torres té tres actes, un diàleg agut i enginyós, unes situacions de fina comicitat. A Catalunya, d'un quant temps ençà, patim de manca de respecte. Avui qualsevol mocós es creu amb dret de desfer l'obra d'un novellista, d'un autor dramàtic, amb una "boutade". La joventut no és això. La joventut és també cordialitat i cortèsia.

Creiem que no és inoportú aquest comentari al marge de la comèdia de J. M. Folch i Torres "D'aquesta aigua no en beuré", rebuda pel públic amb sincers aplaudiments i sense coaccions.

ROMEÀ

L'agrupació alemanya d'aficionats "Der koturn" ha donat en aquest teatre una representació de "Terra Baixa", traduïda a l'alemany per la senyoreta Doris Leonhardt amb el títol de "Tiefland".

La traducció — a nosaltres ens sembla que no és l'única — resulta molt pulcra i respectuosa, i conserva tota la força de l'original. Guimerà — com Hugo, com Shakespeare, com tots els grans autors en l'obra dels quals hi ha quelcom més que paraules — no és dels que perden més en ésser traduïts.

La interpretació, neta d'afectacions i efectismes de mal gènere, fou molt digna. I la presentació, del més bon gust, de la millor modernitat que hem vist en aquest teatre. El senyor Daví, que es fa retratar entre llibres molt ben enquadrats, hi pot aprendre bastant.

BARCELONA

Ha debutat Carme Diaz. Carme Diaz és una actriu intel·ligent, sensible, empena sempre per un noble anhel de superació. Ella ha incorporat a l'escena espanyola Bernard Shaw i Giran-

doux — molt ben traduït per Diez Canedo —; ella ha acollit obres de Manuel Abril. Només li trobem a Carme Diaz un defecte: la seva devoció envers els Quintero. A nosaltres els Quintero, és a dir, el seu teatre, malgrat els elogis de Pérez de Ayala, sempre ens ha fet l'efecte d'un producte de confiteria.

Ha debutat Carme Diaz amb "Mariquilla Terremoto", que és una obra ensucradeta com totes les dels germans andalusos, en la qual el còmic és més reeixit que l'humà i el sentimental.

GOYA

Ha debutat la companyia Melià-Cibrian. Bon camí segueix l'empresa del Goya. A una companyia de qualitat, una altra companyia de qualitat. Quan totes les companyies es dediquen a l'infecte astrakan, a la infecta comèdia blanca, Pepita Melià i Benet Cibrian acullen obres de Tomàs Borràs, de Jacinte Grau. Es un gest noblement orientat que els hem d'agrair.

APOLO

"Colibrí" és una obra dels senyors Campúa i Vela, amb música del mestre Rosillo. Una mena de sàinet, una mena de revista... Res d'important, en fi.

Al públic no li féu cap gràcia. Llàstima de música!

Ha mort Ricard Canals

A la matinada del darrer dissabte, va morir En Ricard Canals, popular pintor barceloní.

Nat l'any 1874, ja de menut va sentir una veritable devoció per la pintura, i alguns anys més tard va veure el seu nom popularitzat entre els conreadors d'aquest art.

Havia celebrat diverses exposicions a l'estranger, i les seves obres foren ben apreciades pels bons col·leccionistes.

Amb la mort d'aquest artista perdem un dels homes el nom del qual anava lligat a moltes de les nostres entitats i que hi havia figurat en els primers rengles.

Era soci honorari del Círcol Artístic, vocal de la Junta de Museus i assessor artístic de la passada Exposició.

Reposi en pau.

Coin que pels tres segells que hauran de portar ara les cartes, els sobres resultaran petits, per la nostra correspondència adoptarem les paperines de mig quilogram.

Preguem als lectors que encara puguin permetre's el luxe de comprar mongetes, ens les guardin totes (les paperines).

✂

El cap del Govern ha dit que aquest se sent assistit per un fort corrent d'opinió.

Però el general Berenguer oblida que els corrents s'ho emporten tot.

✂

El senyor Maynés ha tingut la frescura de dir que els ciutadans de Barcelona hem d'estar contentíssims dels nous impostos inventats per eixugar el dèficit de l'Exposició.

Al senyor Maynés es veu que li agrada molt fer barrila. Però les barriles porten aigua, eh, senyor "cucurulla"! I als barcelonins no ens agrada gaire que algú ens prengui el pèl, encara que aquest algú sigui regidor...

✂

Hem llegit: "Els regionalistes treballen".

També "treballen" els rebenta-pisos, i no ens plau gaire la seva feina.

✂

Ha passat el dijous gras.

Això de gras és un dir. Nosaltres ja fa temps que la ballem magra...

✂

Ha començat el període electoral.

Els guardians dels cementiris han estat reforçats, i han rebut ordres severíssimes.

Tot i amb això, diuen que s'estan formant uns quants regiments de calaveres per a anar, el dia primer de març, cap a la Lliga.

Els tenen preparat un àpat extraordinari.

✂

Proposem la candidatura del Noi de Tona.

Que és mort? No hi fa res! De la mateixa manera que els de l'altre món poden votar, pot sortir diputat un d'ells.

Pitjor que els "vius", no ho farà pas.

✂

Després d'unes quantes setmanes d'estada a Madrid, ha tornat a Barcelona el senyor comte de Güell. Diu que ve molt i molt satisfet de l'èxit de les seves gestions...

Home!, senyor batlle, "bromitas, no..."

✂

Diuen que a Madrid seran presentades dues candidatures: una de monàrquics i una altra de mauristes.

Ja ho diu un refrany castellà:

"Los mismos perros con distintos collares".

✂

Segons acord de l'Ajuntament, desapareixeran dels carrers de Barcelona els noms de Primo de Rivera, Barrera, Martínez Anido, Magaz, Arlegui, Felip II, Joan d'Austria i Reis Catòlics...

Molt bé, cal celebrar-ho.

Però entre aquests noms il·lustres tothom n'ha trobat a faltar un de més il·lustre encara...

¿Quan, quan desapareixerà?

✂

Els nordamericans, segons unes estadístiques que tenim a la vista, no toleren més que cinc segons de petó a la boca.

Els japonesos, en canvi, el proscriuen absolutament.

Així s'explica que, durant l'any 1929, la censura cinematogràfica japonesa hagi tallat 2.631 besades en els films que li eren confiats.

Posem a la consideració de les nostres més conspícues autoritats eclesiàstiques les belles perspectives d'una semblant collita.

✂

Diuen que els partidaris de la "Lliga Regionalista" augmenten cada dia...

Són els antics pupins que, després de fer acte de contrició davant del senyor Cambó, van a posar-se, tot remenant la cua, a les ordres del senyor Ventosa.

✂

Un ximple de Còria ha escrit a Manuel Azaña, president de l'Ateneu de Madrid, dient-li que li vol pegar unes clatellades.

I una vegada més s'ha donat el cas de repetir-se la tradició: Aquella cançoneta "La boba de Còria", que es cantava anys endarrera, torna a ésser moda, sinó que la "boba" s'ha tornat "bobo".

S. G. P. — Si tenim lloc, ho publicarem.

M. A. F. — Ens sembla haver-li contestat sempre amb aquestes inicials. Si alguna resposta no ha sortit, perdoni'ns. Aquesta poesia, si el lloc no ens manca, anirà. Però pensi que els versos, per nosaltres, són secundaris. L'altra, si li plau, arregli-la.

E. J. — Vós comenceu per reconèixer que no està gaire bé. I el mal és que nosaltres el trobem pitjor.

J. R. A. — Repetiu massa els conceptes.

Ll. R. C. — Heu coincidit en un tema que nosaltres ens el reservàvem.

Impremta "L'Esquella" i "La Campana", Om, 8, Barcelona

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors:

JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA

Primera actriu: MARIA FORTUNY

Avui, divendres, tarda, a les cinc: POPULAR.

BOIRES DE LONDRES

Nit, a les deu: El divertit Vodevil de gran èxit

JO VUI ÉSSER MAMA

Esplèndides escenes de gran comicitat

Demà, dissabte, tarda: FIXAR-SE EN EL CLASSIC CARTELL. — Nit, i diumenge, tarda i nit, GRANDIOSES FUNCIONS.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

LEGISLACIÓN ELECTORAL PARA DIPUTADOS A CORTES Y CONCEJALES

Contiene las leyes de 8 de Agosto de 1907
con las reformas introducidas por el
Estatuto Municipal

Pesetas 3

VERNEY D'ORIANI

¿Quiere V. ganarse un sobresueldo?

Pequeños trabajos y tareas fáciles con que
aprovechar unas horas entretenidas y
remuneradamente

Un tomo 8º: Pesetas 3

TRES LIBROS INTERESANTES

Dr. BEARSON

Eterna luna de miel

Secretos del lecho conyugal - Cartilla
higiénica para los recién casados

Ptas. 2

Del placer, de la felicidad y de la muerte

Ptas. 2

BARÓN DE HOLBACH

De amor conyugal

Los esposos en la vida
privada: Sus deberes y
sus placeres legítimos

Ptas. 2

E. H. H.

3001

secretos industriales
para ganarse la vida

Recetas y procedimientos sencillos,
económicos y probados para confeccionar
numerosos artículos de venta segura

**Un tomo 8º: Ptas. 6,50 rústica
Pesetas 7,50 cartoné**

Està esgotant-se l'edició

JAUME PASSARELL

Cent ninois i una mica de literatura

Un volum 8º major: Pessetes 10

Edició de paper de fil: Pessetes 50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorguen descomptes

El Carnaval dels nostres avis

Algunes invitacions de balls de disfresses, originals dels millors dibuixants d'aquella època!